

det forslag her, som bare igen skal nedsætte en masse eksperter, der skal sidde og lave syltekrukkearbejde, kan vi under ingen omstændigheder stå inde for.

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag er en uændret genfremsættelse af B 69 fra folketingsåret 1995-1996, og forslaget blev dengang forkastet.

Formålet med beslutningsforslaget, forstår vi, er hovedsagelig at belyse den sociale ulighed og undersøge, hvilken betydning den har for arbejdsmiljø, levealder, helbred, boligforhold, den sociale arv osv. Ud over at belyse ovennævnte vil forslagsstillerne komme med forslag til ændringer i lovgivningen for at udjævne indkomstfordelingen.

Den tidligere lavindkomstkommission blev nedsat i 1976 og afsluttede sit arbejde i 1981. Den kommission havde et kommissorium, der omfattede tre punkter: en beskrivelse af fordelingen af indkomster og øvrige levevilkår, en analyse af årsagerne til denne fordeling og en påpegning af forskellige mulige foranstaltninger med sigte på en mere ligelig fordeling af samfundsproduktionens resultat.

Et af de væsentligste kritikpunkter under behandlingen af beslutningsforslag B 69 i 1996 var, at der løbende udkommer redegørelser m.v., der belyser de aspekter, som den nævnte lavindkomstkommission skal behandle. Der er altså ikke mangel på oplysninger.

I dag kan man bl.a. hente oplysninger fra Finansministeriets budget- og finansredegørelser, fra Danmarks Statistik, fra »Levevilkår i Danmark«, fra Socialforskningsinstituttets udgivelser og mange flere. Vi har altså allerede adgang til oplysninger og redegørelser i stor stil.

En anden indvending, som man kan have imod nedsættelse af en lavindkomstkommission, er det faktum, at forslagsstillerne på en måde sætter lighedstegn mellem det at have en lav indkomst og det at have et dårligt liv. Hvis man vil undersøge befolkningens helbred, livskvalitet, arbejdsmiljø osv., hvorfor så ikke netop tage hele befolkningen med i arbejdet med hvert enkelt område?

For os virker det, som om kommissionens slutanbefalinger allerede er skrevet, nemlig at alle sociale problemer skyldes en lav indkomst, og at en lav indkomst skyldes sociale problemer.

Det er rigtigt, at mange med lave indkomster har sociale problemer og omvendt, og vi skal hjælpe folk med at løse deres sociale problemer, og det gør vi også gennem en bedre udligning på forskellige lovgivningsområder. Men vi skal passe på, for det skal være sådan, at det kan betale sig at arbejde, ellers vil det efterhånden blive meget svært at motivere folk til at arbejde.

De, der ikke kan arbejde, skal vi selvfølgelig hjælpe, og her spiller de økonomiske aspekter naturligvis en stor rolle. Men lige så lidt som en lav indkomst er den eneste årsag til sociale problemer, lige så lidt er en høj indkomst svaret på alle problemer. En lav indkomst kan være en årsag til en social deroute, men det kan også sorg, ensomhed, alkoholisme, stofmisbrug osv. være, og vedrørende disse områder er der ingen forskel på høj og lav, på rig og fattig.

Så årsagerne til et dårligt liv og dårlig livskvalitet er mere sammensatte og mere komplekse, end dette beslutningsforslag lægger op til. Kristeligt Folkeparti kan derfor ikke støtte forslaget.

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvnal.

Villy Søvnal (SF):

Jeg har været meget stiltfærdig i de korte bemærkninger, så jeg vil godt nu prøve at sætte diskussionen i perspektiv.

Der står to grundlæggende synspunkter over for hinanden efter dagens debat i Folketinget. Det ene bliver ofte fremsat af et menneske, der hedder Poul til fornavn og er statsminister. Den går under denne tone: Det går ufattelig godt i det her land, det går ufattelig godt. Det var også overskriften på det Ritzautelegram, der kom i tirsdags, da statsministeren kommenterede SF's forslag. Det har sådan været tonen bordet rundt i debatten.

Socialministeren og også den socialdemokratiske ordfører var meget vrede over, at vi anvender udtryk som massearbejdsløshed, for det hører ingen steder hjemme; det er fra en forgangen tid langt, langt tilbage. Må jeg bare minde om, hvad der skete i 1970'erne og 1980'erne, da vi havde en arbejdsløshed, der var mindre end den, vi har i dag. Sandheden er jo, at nogle har accepteret, at en arbejdsløshed på den nuværende størrelse formentlig er en naturlig ting. Det er vel også derfor, at interessen